

ရွှေဘေသာကလေး

အပင်းသစ်

တစ်နေရာစာ

(အပင်းသစ် : အပင်းသစ်)

အခန်း (၁)

"သစ္စာမိုးမြေ"

"လာပြီ ဦးလေး"

အသံကြားတာနဲ့ လူရောက်မှ ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်အတိုင်း ထူးပြီးတာ နှင့် လူအမြန်ရောက်ရေးအတွက် ထမင်းအိုးတည်ဖို့ ဆန်ဆေးနေခြင်းအ လုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းထားခဲ့၏။ အမေက ဈေးဝယ်ထွက်သွားသည် ဆိုတော့ အိမ်မှာ ဒီလူကြီးနှင့်မိုးမြေ နှစ်ယောက်တည်း။ ဘယ်နေရာမှာ ထိုင်နေ သလဲ အရင်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ ။ တော်သေးတာပေါ့။ အိမ်အပြင် လူမြင်ကွင်းမှာ မို့လို့ ။

ဘယ်အချိန် ပြန်လာတယ် မသိဘူး။ ဒီလူကြီးမရှိဘူးဆိုပြီး အမေက စိတ်ချလက်ချနဲ့ ထွက်သွားတာ။ မဟုတ်ရင် အမေက သူ့ယောက်ျားအကြောင်း သူသိလို့ အိမ်က သိပ်ခွာတာမှ မဟုတ်တာ။ နာ မည်က ကျော်စိုးဆိုတဲ့ အတိုင်း နာမည်ကျော်အောင် ဆိုးတဲ့ လူကြီး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိပ်ရာထ အရက်နဲ့ ပလုတ်ကျင်းပြီး အိပ်ရာဝင် အရက်ပါး စပ်ထဲငုံပြီး အိပ်တဲ့ လူ။ အရက် မသောက်လား၊ သောက်လား ဗိုက်က ငါးပူတင်း လေဖောင်း၊ ရုပ်က မသေခင် ပုပ်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ ဖောသွပ် သွပ်။

အမေတို့ များ ဒီလင်မျိုးကို ရှာယူတတ်ပါ။ တိုင်းပြည်အတွက် မိသားစုအတွက် မပြောနဲ့ ကိုယ့်အတွက်တောင် ကိုယ် အကျိုးမပြုနိုင်တဲ့ လူပိုသက်သက် လူ့အမှိုက်ကြီး။ သေချင်လည်း မြန်မြန်သေပါစေလို့ မိုးမြေမေတ္တာပို့မိတာ ခဏခဏ။ အားကိုးရအောင်ဆိုပြီး အမေက သူ့ကို ယူလိုက်တာ အရက်ဖိုး ရှာပေးဖို့ တာဝန်တစ်ခု ပိုလာတာပဲ အမေမှာ အဖတ်တင်တာပေါ့။

အမေ မရှိတဲ့ အချိန်ဆို မိုးမြေကိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေက ပြည်တည်တည်အထာနဲ့ ။ ဒီလူကြီးကို ယူတာ အမေ အဆိပ်ပင်ကို ရေလောင်းမိတာပဲ။ သူများ လုပ်စာကို အခန့်သား လက်ဖြန့်တောင်းတာတောင် အသံက အထက်စီးနဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် အထက်က ဗိုလ်ကျသမျှ အောက်မှာ ဖောင်းကားနေတာ။ မကြာခင် သေမယ့်ရုပ်က လက်တွေ့ကျတော့ အသက်ပြင်းနေသည် ။ ကျိန်လေ မြိန်လေဖြစ်နေမှာ ပေါ့။

နောက်တစ်ခါ ခိုင်းနှိုင်းပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်။ ကျောင်းဆိုး ပြုခဲ့လူမိုက်သေခဲ့ ... ဆိုတာလေ။ အမေကတော့ ပြောပါတယ်။

"အမေက လင်စံရွေးလို့ လင်ခွေးနဲ့ ညားတာ၊ ဒီလူ အရက်ကြောင့် မကြာခင် သွားမှာ ပါ၊ မသေခင်တော့ သည်းခံလိုက်ပါဦး သမီးရယ်" တဲ့ ။

မိုးမြေ ဘယ်လောက်သည်းခံရဦးမှာ လဲ။ မသေမချင်း။ အမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ ငြိမ်နေတာ၊ ကြောက်လို့ မဟုတ်။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်သာဆို ဒီလူကြီး အရက်ကြောင့် မသေခင် မိုးမြေသတ်လို့ သေတာကြာပြီ။ ဥပဒေလည်း မရှိဘူးဆိုရင်ပေါ့။ အမေနဲ့ မညားခင်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ရည်သွေးလိုက်တာ သူတော်ကောင်းကြီးလိုလို။

"အရွှေတို့ သားအမိတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာကို မကြည့်ရက်လိုက်

တာ၊ အရွှေတို့ ဒုက္ခကို မျှဝေခံစားပါရစေ" တဲ့ ။

အပြောကတော့ ဆည်းလည်း သံ၊ လုပ်တော့မဟုတ်။ ကြာကြာတော
င် မဝါးလိုက်ရဘဲ ခါးမှန်း သိခဲ့တာ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ အလုံးနဲ့ အရင်းနဲ့ ။

"သစ္စာမိုးမြေ"

"မျက်လုံးကို ပြူးပြဲကြည့်ဦး ရောက်နေပြီ"

"ဟင်"

ဒီတော့မှ မိုးမြေ ပြောတဲ့ အတိုင်း ပြူးပြဲကြည့်ကာ ...

"ဟုတ်သားပဲ"

"ဘာခိုင်းမလို့ လဲ"

"နင့်အမေရော"

ဈေးသွားတယ်ဆိုလို့ ကတော့ ဒီလူကြီး မိုးမြေကို ပိုက်စိပ်တိုက် မျက်
လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ဦးမှာ ။ အဲဒီထက်ပိုလာရင် လူသတ်ပွဲပဲ။

"ရှိတယ်"

"ဘယ်မှာ လဲ ခေါ်လိုက်စမ်း"

"ဦးစိုး ဘာခိုင်းမှာ လဲ၊ မိုးမြေ လုပ်ပေးမယ်"

"အလိုက်တော်တော်သိနေပါလား"

ပြောပြီး ရှေ့မှာ ဆောင့်ခနဲ ချလိုက်တာက အရက်ပုလင်း။

"ကုန်နေပြီ၊ သွားဝယ်ပေးစမ်း"

"ပထွေး ပီသပါပေတယ်"

"ဘာ"

"မိုးမြေက ဦးစိုး သမီးရင်းဆိုရင် အဲဒီလို ခိုင်းမှာ လား"

"လျှာရှည်တာ ကြည့်စမ်း၊ ဝယ်မပေးဘူးလား"

"ဝယ်ပေးမယ်"

များများ သောက်ပြီး မြန်မြန်သေအောင်လို့ စိတ်ထဲမှ ပြောမိ၏။ တကယ်သာ ကျောင်းဆိုးဆိုရင် ဖြိုချပစ်လိုက်တာကြာပြီ။ တဲကုပ်ထဲမှာ ပဲနေရနေရ။ ဇရပ်တစ်ခုမှာ ခိုကပ်ရလည်း ဒီထက်သာမှာ ပါ။ မိုးမြေ အရက်ပုလင်းကို ကောက်ယူပြီး လှည့်လိုက်စဉ် ...

"ငါ သွားမယ်"

"ဟင် ... သမန်"

သမန်က မိုးမြေ လက်ထဲက အရက်ပုလင်းကို ဆွဲယူပြီး ...

"နင် တော်တော်ဝယ်ပေးချင်နေလား"

"သမန်"

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပျိုလေးဆိုတာကို သတိရဦး"

"အပျိုလေးမှန်း သိတယ်၊ အရက်သွားဝယ်ပေးတာထက် အိမ်မှာ ရှိနေရင် အန္တရာယ် ပိုတယ်လို့ နင်မခံစားမိဘူးလား"

သမန် တွေခနဲ ဖြစ်ပြီး မမြင်ရမှန်းသိသိနဲ့ အိမ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိ၏။ အကာအရံတွေ ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နိုင်တဲ့ နတ်မျက်စိကို တွေးကြည့်ရုံနှင့် ဦးစိုးကြီး ဘယ်လိုပုံစံ ရှိနေမလဲ သိတာပေါ့။ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေရင် ဒီလူကြီး မိုးမြေကို ဘယ်လို မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေမလဲ မြင်ယောင်မိတာနှင့် ...

"လိုက်ခဲ့"

မိုးမြေကို ထားခဲ့ရမှာ လည်း စိတ်မချစွာ ခေါ်လာခဲ့တာ ဖြစ်၏။
မိုးမြေကလည်း မငြင်းပေ။ ဒီလူကြီး အမေ မရှိမှန်း သိရင်လွယ်မှာ မှ မ
ဟုတ်တာ။

"ဟိုရောက်ရင် ငါသွားဝယ်မယ် နင် ဝေးဝေးမှာ ကျန်ခဲ့"

"အင်း"

"အမေက ဘယ်သွားလို့ လဲ"

"ဈေးသွားတယ်"

"အဲဒါကို ဟိုလူကြီး မသိဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"မမေးဘူးလား"

"မေးတယ်"

"နင် ဘယ်လိုပြောလဲ"

"ရှိတယ်လို့ ပြောတာပေါ့"

ကျေနပ်သွားသလို သမန် ပြုံးလိုက်၏။ သမန်နဲ့ မိုးမြေက အသက်တ
စ်ရက်သာကွာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ ပြည်သမန်ဦး ဆိုတဲ့ သမန်က ကြာ
သပတေးနေ့ မနက်ရှစ်နာရီကျော်လေးမှာ မွေးပြီး သစ္စာမိုးမြေဆိုတဲ့
မိုးမြေက သောကြာနေ့ ညနေ လေးနာရီမထိုးခင်လေးမှာ မွေးတာ ဖြစ်
၏။

ငယ်ငယ်ကတည်းက နို့စို့ဘက် ကစားဖော် ကစားဖက်တွေ။ ဘယ်အ
မေကပဲဖြစ်ဖြစ် နို့တိုက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံးရှိနေရင် ကလေးနှစ်ယောက်

က်စလုံးကို နို့တစ်ဖက်စီ တိုက်ခဲ့တာ။ နောက် သမန် တစ်နှစ်သားမှာ သမန်အမေက ဆုံးသွားခဲ့တာဆိုတော့ ဒေါ်ဝင်းလဲ့ရွှေကပဲ နို့ဆက်တိုက်ခဲ့လို့ ခေါ်တာတောင် မိုးမြေခေါ်သလို အမေတဲ့ ။

သမန်အဖေက သမန် ကိုးနှစ်သားအရွယ်မှာ ထပ်ဆုံးသွားတော့ သမန်ရဲ့ ဦးလေးလင်မယားက သမန် အုပ်ထိန်းသူပါဝါနဲ့ လာနေကြတာ ခုထက်ထိ။ ဘာနဲ့ တူသလဲဆို သူတို့ နေစရာတောင်မရှိ ဖြစ်နေခြင်းအတွက် သမန်အဖေက သေပေးရသလိုပါပဲ။

"နင် ဒီမှာ ကျန်ခဲ့"

"အင်း"

"ပိုက်ဆံပေး"

"ဟင်"

ပါမလာခဲ့တော့ မိုးမြေ သိသိကြီး ဟိုစမ်း၊ ဒီစမ်းလုပ်၊ အင်္ကျီအိတ်တွေထဲ စမ်းလေလျှင် ...

"မပါခဲ့ဘူးမို့လား"

"ငါမေ့သွားတာ"

"ထင်သားပဲ၊ ဒါနဲ့ များ ပါလာသလို ဟိုစမ်း၊ ဒီစမ်းနဲ့ ပါဝါလုပ်သေးတယ်"

"အင်္ကျီအိတ်ထဲ စမ်းတာပါ"

"ငါက ဘယ်စမ်းတယ်ပြောလို့ လဲ"

"နင့်မှာ ပါတယ်မို့လား"

အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကို သမန်လက်နှင့် ဖိကြည့်မိပြီး ...

"မပါဘူး"

"အိမ်ရောက်ရင် ပြန်ပေးမှာ ပါ ကိုကပ်စေးရဲ့ "

"မကပ်စေးဘူး၊ အရက်ဖိုးမို့လို့ မထုတ်ချင်တာ"

"ပြန်ပေးပါ့မယ်ဆို"

"ပြီးရော"

"ဟဲ့"

ခေါ်လိုက်တော့ သမန် ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

"ဘာလဲ"

"မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်"

"အေးပါ"

သမန်ထွက်သွားတော့ မိုးမြေ ကျေနပ်စွာနှင့် ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ ။ တော်တော်အားကိုးရတဲ့ သူငယ်ချင်း။ မောင်နှမလိုလည်း ချစ်တာပဲလေ။

ပဲ အချစ်ရယ် xxx မှုနဲ့သာလေးလို အမြဲပါးမှာ ကပ်လို့ ချွဲတဲ့ xxx အညာသမားလေးရဲ့ သနပ်ခါးနှယ် အနားမှာ ဖြင့် မချစ်ချင်ဘူးကွယ် အလှအပဆိုတာလည်း ခဏခဏမြင်ရင်ရိုးမယ်၊ ချစ်စကားလေးတွေလည်း ဓာတ်ပြားလေးလို တေးဆိုပါများ အပ်သွားထပ်တော့ ခံစားမှုလေး အားလျော့မယ်ကွယ် xxx ဝေးတော့ ပိုလို့ မလွမ်းလားကွယ် xxx ဝေးတော့ ပိုလို့ မချစ်လားကွယ်ပဲ

"မိုးမြေ"

"..."

"မိုးမြေ"

"အင် ... ဟင်"

အနားကို ကပ်အော်လိုက်မှ မိုးမြေကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား
ကာ ...

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ခေါ်မကြား၊ အော်မကြားဖြစ်နေလို့"

"အဟဲ ... သီချင်းကောင်းတာနဲ့ နစ်သွားတာ"

မိုးမြေ ပြောမှ ကိုယ့်ဇောနဲ့ ကိုယ် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ သမန် သူတို့
ရပ်နေတဲ့ နေရာနှင့် သိပ်မဝေးသော အိမ်က ဖွင့်နေတဲ့ သီချင်းသံဆီသို့
အာရုံရောက်သွား၏။

ပဲ ဝေးရက်တွေမှာ ××× ကျခင်လုလု အလွမ်းမျက်ရည်ဥတွေ ××
× စုပုံရင်ထဲ သိမ်းထားတဲ့ အလွမ်းစကားလေးတွေ ×××ပဲ

သမန်မျက်နှာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားပြီး နားကတော့ သီချင်းသံကို နားစွင့်
ထားဆဲ။

"ခေတ်တွေ ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းပြောင်း ဒီသီချင်းလေးတွေက
ဟောင်းမသွားဘူးနော်၊ နားထောင်တဲ့ လူရဲ့ ရင်ထဲကို စူးစူးရှရှ ဖြစ်သွား
စေတာ"

"နင်က ကြိုက်လို့လား"

"ကြိုက်တာပေါ့"

"ဒီလောက် ရဲရင့်အောင်တို့ ၊ လွမ်းပိုင်တို့ ခေတ်စားနေတာကို နင်က

"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကြိုက်ကြောင်းပဲဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်လဲ"

"ငါကတော့ ဟိုသီချင်းပဲ ကြိုက်တယ်"

"ဘယ်သီချင်းလဲ"

"မင်းလက်ကိုင်ချင်လို့ ၊ တစ်စက္ကန့်လောက် ခွင့်ပြုပါ ဆိုတာလေ၊ အဲဒါက ကိုယ်ကိုင်ရမှာ "

"ဘာကိုလဲ"

"လက်ကိုပြောတာ ... လက်ကို"

"ဟွန်း"

"နင်ကြိုက်တဲ့ သီချင်းက လွမ်းရမှာ ကြီး"

"နှာဘူး"

မိုးမြေ မျက်စောင်းထိုးတော့လည်း မနာနိုင်။ မချိုမချည် မျက်နှာက မိုးမြေရှေ့က သွားတော့ နောက်ကလိုက်။ ဒီနှစ်ယောက် စိတ်ကောက်ခဲ့တာရှိလည်း ခဏပဲလေ။ ဘယ်တုန်းက နှစ်ရက် ကူးခဲ့လို့ လဲ။

"ဟဲ့"

"ဘာလဲ"

"ငါ့မွေးနေ့ နီး လာပြီနော်"

"ငါ့မွေးနေ့က ပိုနီးတာကို"

"ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ"

"နင်နဲ့ ငါ လျှောက်လည်ကြမယ်"

"တကယ်လား"

"ယောက်ျားကတိ"

"နှစ်ရက်စလုံး"

မိုးမြေက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြီး မေးလေတော့ ...

"ဒါပေါ့ ... အဆင်မပြေဘူးလား"

"ပြေသားပဲ"

သမန်နဲ့ ဆိုရင် ကမ္ဘာပဲပတ်ပတ် အမေက စိတ်ချပြီးသား။ သမန်ကို အဲဒီလောက် ယုံကြည်ခဲ့တာ။ သမန်စိတ်ဓာတ်ကို သိလို့ လေ။ ပါးစပ်ကမြင်းတာသာရှိတာ တကယ်တမ်းမှာ ရည်းစားဆို မူးရင်တောင် ရှူစရာမရှိ။ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစား။ ဒီအရွယ် အခြားကောင်တွေဆို လက်တည့်စမ်းနေကြတာ။

သမန်က ...

စာလည်း တော်၊ အလုပ်ကြိုးစားချင်စိတ်လည်း ရှိပြီး ချို့ယွင်းချက်က မချမ်းသာခြင်းတစ်ခု။ ဒါလည်း လူ့ဘဝကို တစ်သမတ်တည်း သတ်မှတ်လို့ မှ မရတာ။

"ဘာနဲ့ သွားမှာ လဲ သမန်"

"ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပေါ့"

"ပျက်နေတယ်ဆို"

"ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏလေ၊ ပြင်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာ ပေါ့"

မွေးနေ့မရောက်ခင် သွားရမယ့်နေရာတွေကို တွေးကြည့်ပြီး မိုးမြေပျော်သလိုလို။ ပျော်ရွှင်စရာ အချိန်ဆိုတာ ရှားပါးလွန်းတော့ ရှိတဲ့

တစ်ချိန်လေးကိုပဲ။

* * *

အခန်း (၂)

မြို့တော်ဥယျာဉ်ထဲ ရောက်တာနှင့် နှစ်ယောက်သား စကိတ်စီးဖို့ ဖိနပ်ကိုယ်စီယူပြီး ဝတ်လိုက်ကြသည်။ သမန်က စကိတ်စီးမှာ ကျွမ်းကျင်နေပြီ။ မိုးမြေမှာ သာ လာမိတိုင်း သမန် စီးတာကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ပြန်တတ်တာမို့ မစီးတတ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မိုးမြေပါ စကိတ်စီးမယ် ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လာခဲ့တာဆိုတော့ ...

"နင် ငါ့ကို တွဲခေါ်ဦးနော်"

"အေးပါ"

"ရပြီ"

မိုးမြေကို ထားခဲ့ပြီး သမန် လျှောခနဲ ထွက်သွားလိုက်တာ ကွင်းကို နှစ်ပတ်လှည့်စီးပြီးမှ မိုးမြေဆီသို့ ပြန်ရောက်လာကာ ဘယ်လိုထိန်း ဘယ်လိုအားပြုဆိုတာတွေ ပြောရင်း လက်ဆွဲခေါ်၏။

"ဒီလောက်ဆို နင့်ဘာသာ စီးလို့ ရနိုင်မလား ... စမ်းကြည့်ဦး"

"အင်း"

"ဒါဆို ငါ လွှတ်လိုက်ပြီ"

"အင်း"

"လုပ်ကြည့်ပါဦး"

ပြောပြီး သူကတော့ လျှောခနဲ ထွက်သွားတာ အဆင်ကို ချောလို့ ပါပဲ။ မိုးမြေမှာ တော့ ...

"ဘုတ်"

"အင့်"

"ဘုတ်"

"အာ"

ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ အဆင်မပြေတာနှင့် လဲကျလိုက်၊ ပြန်ထလိုက်။ ထပ်လဲတော့ ထပ်ထကြည့်။

"မရဘူးလား"

"မရဘူး"

"ပြန်ထ"

သမန် လက်ကမ်းပေးတော့ သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး ထလိုက်သည် ။ ပြီး ... သူမခါးကို နောက်ကနေ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖက်သလို ညှပ်ကိုင်လိုက်တော့ မိုးမြေကိုယ်လေး တွန့်လိမ်သွားလျက်...

"ယားတယ်"

"စီးချင်ရင် သည်းခံလိုက်"

"နင့်လုပ်ပုံက"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"လူမြင်မကောင်းလို့ "

"အပိုတွေမပြောနဲ့ ၊ မမြင်ချင်တဲ့ လူ မျက်နှာလွှဲထားလိမ့်မယ်"

"အမယ်"

"ကဲ"

ပြောနေရင်း သမန် စလုပ်ရှားလိုက်တာနှင့် မိုးမြေပါ လျှောခနဲ ပါသွားသည် ။ သူ ထိန်းခေါ်တော့ အဆင်ကပြေလို့ ။ မိုးမြေဘဝမှာ အရာရာ သမန်ပါမှ အဆင်ပြေဖို့ ဖြစ်နေသလား။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သမန်က ဦးဆောင်သူ။ မိုးမြေမှာ အခက်အခဲရှိလာရင် သမန်ကပဲ ဖြေရှင်း အကျဉ်းအကျပ်ထဲရောက်ပြီဆိုလည်း သမန်ပဲ ထွက်ပေါက်ရှာပေးတတ်တာ ဘယ်ကိစ္စမဆို မိုးမြေ အတွက် သမန်ကပဲ အားကိုးအားထားအတိုင်ပင် စံဖြစ်နေတာ အဲဒါတွေကြောင့်လား။

"ဟာ"

"အင့်"

"ဘုတ်"

တစ်ဖက်လူက မထိန်းနိုင်ဘဲ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်လေတော့ လဲကျသွားတာ သုံးယောက်စလုံး ပုံပျက်ပန်းပျက်။ သမန်က မိုးမြေ နာမှာ စိုးလို့ ညှာလိုက်တော့ သူက အောက်က မိုးမြေက အပေါ်မှာ ။ တစ်ဖက်လူက ပထမ ကြောင်ကြည့်နေရာမှ အတင်းကုန်း ထကာ ...

"ဆောရီး ... ဆောရီး တောင်းပန်ပါတယ်"

"အာ ... သေပါပြီ"

"ထ ... ထ"

"နင် အရင်ထလေ"

"ဆွဲထူပေးရမလား"

"ရတယ် ... ရတယ်"

မေးတာကို ပျာပျာသလဲ ဖြေလိုက်သူက သမန်။ ဆွဲထူရင် မိုးမြေကို အရင်ထူပေးရမှာ ဆိုတော့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မိုးမြေ အသားကိုထိတာ သူမှ မကြိုက်တာ။ ဒါကြောင့် သူပဲ မိုးမြေကိုယ်လေး ကိုတွန်းပြီး ထခိုင်းလိုက်တာ သူလည်း ထိုင်လိုက်သည် ဆိုလျှင် ...

"တကယ် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ဒီကလည်း တကယ်ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ပြီးရောမို့လား"

"ကျေးဇူးပဲ"

ကိုယ်စီ ထရပ်ကြပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ကြပြီးနောက် ...

သွားခဲ့တာတော့ နေရာတွေ အများကြီးပါပဲ။ မန္တလေးတောင်၊ ကျုံးမြို့ရိုး၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး အပါအဝင် နောက်ဆုံးခရီးစဉ်က ဦးပိန်တံတားဆီသို့။ ဦးပိန်တံတားက ညနေစောင်းမှ လူစည်တာလေ။

"တံတားရဲ့ သုံးချိုး တစ်ချိုးပဲ လမ်းလျှောက်မှာ နော်၊ တော်ကြာ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ အမေ စိတ်ပူနေဦးမယ်"

"အေးပါ"

"နေဦး"

"ဟင် ... ဘာလဲ"

"နင့်ကို ငါ လက်ဆောင်ပေးစရာရှိလို့ "

သမန် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက အရာလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး လက်ဝါး
ထဲမှာ ဖြန့်ပြလေလျှင် ...

"ဟယ် ... ရင်ထိုးလေး"

အသည်းပုံရင်ထိုးလေးက ကျောက်ပွင့်တွေနှင့် ဖော်ထားတာ တော
က်ပနေသည်။ ။

"နင် ဘယ်တုန်းက ဝယ်လိုက်တာလဲ"

"ဝယ်ထားတာက ဟိုနေ့ကတည်းက၊ ဒီနေရာမှာ နင့်ကို ပေးမယ်လို့
ရည်စူးထားလို့ "

"ဒါဆို နင်ကိုယ်တိုင် ထိုးပေး"

"ဘယ်နေရာလဲ"

"ဒီနေရာ"

မိုးမြေက အမှတ်တမဲ့လားတော့မသိ။ သမန်ကတော့ သတိထားမိသ
ည်။ ။

လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ နေရာက ဘယ်ဘက်ရင်အုံဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာ
သာ သဘောပေါက်ပြီး သမန် ပြုံးလိုက်တော့ ...

"ဘာပြုံးတာလဲ"

"လူမြင်မကောင်းဖြစ်တော့မယ်"

"ဘာ"

သမန် ရင်ထိုးလေးကို မိုးမြေပြတဲ့ နေရာမှာ ထိုးပေးလိုက်၏။ ကိုယ့်
အတွေးနဲ့ ကိုယ်တော့ ပီတိ ဖြစ်စရာပါပဲ။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ ဘာရှိလဲ

မိုးမြေ မသိတာလား၊ သိသိနဲ့ လား။ ကိုယ့်အတွက်တော့ တစ်နေရာစာ လို့ မှတ်ယူခြင်းနှင့်။

"လှတယ်"

"ငါလည်း နင့်ကို တစ်ခုခု ပြန်ပေးမှာ ပါ"

"ဘာလဲ"

"ဒီမှာ ခဏ ကျန်ခဲ့"

မိုးမြေ သူ့ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကြပြီလေ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ တွေးမိတော့ မျက်လုံးက တောင်တမန်အင်းဘက်သို့ အကြည့်ရောက်သွား၏။

လှေကားထစ်တွေကို နှစ်ယောက်သား လက်တွဲပြီး နင်းဖြတ်သွားဖို့ က လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။ တစ်ယောက် အမြင့်ကို ရောက်ဖို့ အတွက် တစ်ယောက်ကတော့ ပခုံးထမ်းတင်ပေးရမှာ ပဲ။

နှစ်ယောက်စလုံးက ငွေကြေး မပြည့်စုံသူတွေ။

ဒီတော့ ဘယ်သူ အနစ်နာခံရမလဲ။ သမန်က မိုးမြေ အပေါ်မှာ မောင်ဖေငယ် ဒိုင်းခင်ခင်ကို ချစ်သလိုမျိုး။

"သမန်"

"ဟင်"

"ဒီမှာ ကြည့်"

မိုးမြေဖြန့်ပြတာ ပန်းချီကားလိပ်ကလေးတစ်ခု။ ပုံထဲမှာ က တောင်တမန်အင်းနဲ့ ဦးပိန်တံတား။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လည်း မိုးမြေ။

"ကြိုက်ရဲ့ လား"

"ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"နင့်အဖေနဲ့ အမေက တောင်သမန်ကို သက်သေတည်ပြီး သစ္စာဆိုတဲ့ အထိ ချစ်ခဲ့ကြတာဆို၊ နင့်နာမည်က ပြည်သမန်ဦးပဲဟာ၊ တောင်သမန်အင်းဆိုတော့ နင့်နာမည်လေးပါတာပေါ့"

သူကလည်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့ သူတော့ ဟုတ်နေတာပါပဲလား။

အခန်း (၃)

"သမန်"

"ဗျာ"

"နင့် ဦးလေးပြောတာ ဟုတ်လား"

"ဘာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့ "

စကားက အဆုံးမရှိ အစမရှိမို့ သမန် ပြန်မေးလိုက်တာ ဖြစ်၏။

"နင် ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူးဆို"

"ဟုတ်တယ်"

ချက်ချင်း ပြန်ဖြေနိုင်တာသည် ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်မို့ပါ။ သူ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာမှ ဖြစ်မယ့် အခြေအနေ။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးပဲ ဥစ္စာ။ လက်ရုံးရည်ကို အားကိုးလို့ ရသည် ။ မိုးမြေက မိန်းကလေးဆို တော့ ပညာကို အားကိုးမှ သူ့ဘဝလေး အခြေခိုင်လှပခြင်းကို ရောက်မှာ ။ အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ အတွက် ကျားကန်ပေးမယ့်သူက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာဆိုတော့။

ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ သဘောတရားနဲ့ ကိုယ်က ပန်းပျိုးသူ ဖြစ်ရမည်။ ကိုယ်နမ်းဖို့ လား၊ သူများ နမ်းဖို့ လားဆိုတာကတော့ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါက ဆုံးဖြတ်ပေးလိမ့်မှာ ပေါ့။

"မိုးမြေကြောင့် မဟုတ်လား သမန်"

ဗေဒင်သာ ဟောစားပေတော့။

"ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပါ"

"တို့ အတွက်က မကောင်းဘူးပေါ့ သမန်"

"ဘာကိုလဲ"

"တို့ က အုပ်ထိန်းသူအနေနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်နေရတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာ နင့်ကို ကျောင်းလေးတောင် ဆက်ထားမပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး"

"ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ "

"မစိုက်လို့ မရဘူးလေ၊ တို့ က"

"အမေးရှိရင် အဖြေရှိတယ်၊ မေးသူရှိရင် ဖြေလိုက်ပေါ့ အားမနာတမ်း"

"သမန်"

"ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ"

ဒေါ်မြလွင် မသက်မသာ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ သူ့ဦးလေးလည်း ပြောမရလို့ လက်လျှော့သွားတာ ထင်ပါရဲ့ ။ သူ့ဦးလေးအရင်းတောင် ပြောမရရင် ကိုယ်ဆို ဝေးစွ။ ဒီကလေးကိုက အပြောရ အဆိုရ ခက်ပါတယ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် သိကြားမင်း ဆင်းတားတောင် မဖျက်ဘူးဆိုတာ သမန်ပါပဲ။

ဒေါ်မြလွင် ...

ကိုယ့်မှာ သားသမီး မရှိတော့ သမန်ကပဲ ကိုယ့်သားလေးလို သဘောထားခဲ့တာ။ ဘယ်မိဘ မဆို ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် လှလှ

ပပလေးဖြစ်အောင် ထုဆစ်ပုံဖော်ချင်ကြတာပေါ့။ သူမ ဈေးရောင်းရလို့ ခေါင်းမွေးပြောင်ချင် ပြောင်သွားပါစေ။ သမန်ကို ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် မဖြစ်၊ ဖြစ်သလို ကျောင်းဆက်ထားပေးချင်သည်။ ။

သူ့မိဘတွေရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလည်း ဒါပဲ မဟုတ်လား။ သူ့အဖေဆို သေခါနီးတောင် တသသ မှာ သွားရှာသည်။ ။

"တို့ ချိုးရိုးထဲမှာ ပညာတတ် သိပ်မရှိဘူး၊ ငါ့သားကိုတော့ ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကျောင်း ဆက်ထားပေးကြပါ" တဲ့။ ။

ကတိပေးခဲ့တဲ့ သူမတို့ ကတိပျက်ရတော့မှာ လား။

"တို့ က မင်းအဖေကို ကတိပေးထားခဲ့တာ သမန်ရဲ့ "

"အဖေမှ မရှိတော့တာ"

"မရှိပေမယ့် ကတိဆိုတာ တည်ရတယ်လေ"

"ဒါ... ဒေါ်လေးတို့ ဘက်က ပျက်ကွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော့် ဘက်က ဖျက်သိမ်းတာ"

ဒီလိုမလုပ်ဖို့ ပြောပေးပါဦးလို့ မိုးမြေကိုပဲ ပြေးတောင်းပန်ရမလိုလို။

"မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ဘူးလား"

"အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ကျွန်တော် နောင်တရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒေါ်လေးကတော့ မင်းကို ကျောင်းဆက်တက်စေချင်တယ် သမန်၊ ဘယ်ပညာရပ်မဆို သူများကို မြေတောင်မြှောက်ပေးတယ်ဆိုတာ မသေချာဘူး၊ ကိုယ်တိုင် တတ်ထားတာက အကောင်းဆုံးလို့ ဒေါ်လေး ထင်တယ်"

"ကျွန်တော်က ပေးပြီဆိုရင် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဘူး၊ ကိုယ်က

ယူရမယ် ဆိုရင်တော့ ချင့်ချိန်တတ်တယ်"

"နင့် ဦးလေးလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် သမန်"

စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြမယ်ဆိုတာ ယုံသည်။ ဒီလို မဆုံးဖြတ်ရင်လည်း မိုးမြေရဲ့ ပညာရေး ခရီးဆက်ဖို့ ဆိုတာ ကိုယ့်ထက် အခက်အခဲပေါင်းများစွာနှင့်။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်နေရာမှာ မဆို မိန်းကလေးက ဦးစားပေးခံ။ ကိုယ်က မောင်ဖေငယ်လို အချစ်မျိုးနဲ့ မိုးမြေ အပေါ် ဒီအတိုင်းရှိခဲ့ပြီဆိုတော့ ...

မိုးမြေအတွက်ဆို ...

ကမ္ဘာကြီးကိုပဲ ထမ်းပိုးနဲ့ လျှို့ဝှက်ထမ်းရ၊ ထမ်းရ အကြောပြေဆေးဆောင်ပြီး ထမ်းနိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။

"ဒေါ်လေးကို တစ်ခုမှာ ထားရဦးမယ်"

"ပြောလေ"

"ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်မတက်တာကို မိုးမြေကြောင့်လို့ ပုဒ်မ တပ်မိစေဖို့ "

"အပြစ်ရှိတာ မိုးမြေ မဟုတ်မှန်း ငါ သိပါတယ်"

ဒါဆို အပြစ်ရှိသူက သမန်လား။ အဲဒီအပြစ်အတွက် ကျလာသမျှ ကိုယ်ပဲ ရင်စည်းခံမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကတော့ ...